

telse til at følge almindelige internationale Sædvaner og respektere den gamle St. Thomas' Havns Rettigheder, Ret og Mynigheder; disse Ændringer ere dels i Overensstemmelse med Mindretallets Ønsker, dels i alt Fald antagelige. Mindretallet har heller ikke noget imod den Ændring af Anlægets Plan, som den nye Formulering af § 16 (tidligere § 15) sigter til. De førstnævnte Ændringer nærme Koncessionsudkastet til det normale og maa betragtes som i det væsentlige opfyldende Kravet, som ovenfor nævnedes under Punkt 1. Ændringen af Anlægsplanen og af Betegnelsen „Fast Dok“ til „fast Dok eller Flydedok“ ere Indrømmelser til Koncessionssøgerne.

Ud over et rationellere Grundlag for Beregningen af Udløsningsværdien og Bortfald af Udløserens Forpligtelse til at udløse Aktier mindst til Pari-Kurs har Udvalgsbehandlingen derimod ikke tilvejebragt nogen reel Forbedring af Koncessionsudkastet i ovennævnte under Punkt 2—4 omhandlede Henseender til Gavn eller Sikring for det danske Samfund (herunder St. Thomas), hvis Interesser Rigsdagen skal værne. Navnlig kan Mindretallet ikke tillægge det reel Betydning, at Koncessionsudkastet nu kræver Finansministeriets Samtykke til, at „selve Havneanlægget“ (om herunder indbefattes Dokken, staar ikke Mindretallet klart) overgaar til Andenmand. Thi en saadan Bestemmelse kan aabenbart ikke sikre imod, at Havneanlægget gennem den anbragte Kapital efterhaanden vandrer over i Udlandets Hænder; dette kan kun hindres paa en af to Maader, enten ved, at Staten anbringer over Halvdelen af den fornødne Kapital i Havneanlægget, hvilket i Udvalget strandede paa Finansministerens bestemte Modstand, eller ved, at der lægges en „Spærring“ paa Aktierne, hvad der erklæredes for ensbetydende med at umuliggøre den kommercielle Udbydelse af Foretagendet. Med Hensyn til alle de øvrige i Koncessionen omtalte Foretagender har Finansministeren ikke villet modtage en Ændring om,

at Finansministeriets Samtykke til Overdragelse kræves.

Rigsdagen maa altsaa gøre sig klart, at Havneanlægget gennem den deri anbragte Kapital kan tænkes at vandre helt eller overvejende over i Udlandets Magt, og at Koncessionerne paa alt det øvrige — tilsammen udgørende en omfattende Udnyttelse af St. Thomas' Chancer — stykkevis og straks kunne blive Genstand for Pengeomsætning i Form af Part i Aktieselskaber eller lignende, hvis Bestyrelses Flertal vel er dansk i Henhold til Koncessionen, men som faktisk ledes og drives for udenlandsk Kapital, maaske paa faa Hænder. Mindretallet anser det for rigtigt at fremstille Forholdet aabent, som det er, men overfor Ministerens afgørende Modstand mod, at der anbringes Statsmidler i Havneanlægget med Dok, har Mindretallet ikke stillet noget Ændringsforslag paa dette Punkt, da alle andre Hindringer for Kapitalens Udvandring vilde være frugtesløse.

Derimod kan der gøres i alt Fald noget for at sikre sig imod Ubehag og Fortræd for Danmark paa Grund af det Faktum, at dansk Kapital ikke kan beherske disse Foretagender. Mindretallet har i Udvalget stærkt paapeget Nødvendigheden af et Indseende fra dansk Statsmagts Side, for saa vidt muligt at hindre Pengeomsætninger, paa Grundlag af de danske Koncessioner, til Kurser, som ikke svare til Koncessionernes reelle Værdi eller Foretagendernes Trivsel; Mindretallet har samlet sit Krav i et Underændringsforslag (Nr. 3), saa begrænset som muligt for ikke at skade nogen berettiget Forretningsinteresse, kun gaaende ud paa, at den, som udnytter Koncessionen eller Dele af den, for hvert Foretagende skal holde Anlæg og Drift ude fra hinanden i Status, foretage kommercielt forsvarlige Henlæggelser og Afskrivninger og aarligt indsende Regnskab til Finansministeriet. Elementære Sikringsforslag kan ikke tænkes, især naar det erindres, at Flertallet af Bestyrelsen skal være dansk, og selv den jævreste danske Forretningscoutume ikke overskrides herved.